

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **D. J.**, bytem U h. 196/11, B., proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1/1, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2015, č.j. ZKI BR-O-63/512/2015-4,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Vysočinu, Katastrálního pracoviště Třebíč (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 2.4.2015, č.j. OR-67/2015-710-15, kterým nebylo vyhověno nesouhlasu žalobkyně s neprovedením opravy chyby v katastru nemovitostí

– zápisu věcného břemena spočívajícího v právu čerpat vodu ze studny na pozemku parc. č. st. 1519 ve prospěch pozemku parc. č. st. 1520 v k.ú. Třebíč postupem podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“). Podanou žalobou se žalobkyně domáhá též zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobkyně namítá, že k zániku práv z věcného břemena může dojít písemnou smlouvou, rozhodnutím oprávněného orgánu, nebo ze zákona; nutný je však vklad do katastru nemovitostí. O zániku věcného břemena také musí být ve správním spise obsažen zápis. Správní orgány v tomto případě nedostatečným způsobem shromáždily podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž ve správním spise absentuje řada základních dokumentů.

Žalobkyně uvádí, že již při provádění změn vedení katastrálního operátu v roce 1964 a následujících letech muselo dojít ze strany orgánu geodézie či katastrálního úřadu ke zřejmému omylu, konkrétně ke ztrátě usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 25.3.1964, č.d. 763/64, na jehož základě bylo předmětné věcné břemeno zapsáno v příslušných pozemkových knihách. Pokud by se jednalo o objektivní skutečnost způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem, měl prvostupňový orgán zahájit z moci úřední řízení o revizi nebo obnově katastrálního operátu.

Žalobkyně dále namítá, že při ústním jednání dne 25.3.2015 účastníci nezpochybňovali právo odpovídající věcnému břemeni ani hranici mezi pozemky parc. č. st. 1519 a parc. č. st. 1520 v k.ú. Třebíč. Podle žalobkyně prvostupňový orgán pochybil, pokud nepořídil z tohoto jednání protokol ve smyslu § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobkyně dále namítá porušení § 53 odst. 3 správního řádu, když prvostupňový orgán nevzal v úvahu výše uvedené rozhodnutí Okresního soudu v Třebíči jako listinný důkaz.

Žalobkyně svoji argumentaci rozhojnila v replice a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí. Upozorňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že prvostupňový orgán nařídil jednání ve věci, nebo že by došlo k ústnímu podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou, ohledání či podobnému úkonu správního orgánu souvisejícímu s řízením v dané věci. Jak vyplývá ze správního spisu, dne 25.3.2015 se účastníci řízení dostavili k prvostupňovému orgánu za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, o čemž byla provedena poznámka na spisovém obalu.

Žalovaný dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 1 As 40/2007-103, uvádí, že smyslem řízení o opravě chyb

v katastrálním operátu není zajistit soulad mezi stavem evidovaným a skutečným, tedy objektivně existujícím právním vztahem k nemovitostem, nýbrž toliko soulad mezi evidovanými údaji k nemovitostem a podklady, na základě kterých byly do katastru zapsány.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci prvostupňový orgán, resp. žalovaný, odmítli provést zápis věcného břemena spočívajícího v právu čerpat vodu ze studny na pozemku parc. č. st. 1519 ve prospěch pozemku parc. č. st. 1520 v k.ú. Třebíč, a to postupem ve smyslu § 36 katastrálního zákona, podle něhož na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru (písm. a/ citovaného ustanovení), nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem (písm. b/ citovaného ustanovení).

Předmětem sporu je tedy posouzení právní otázky, zda lze zápis předmětného věcného břemena provést využitím institutu opravy chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona, což souvisí se zjištěním skutečnosti, zda došlo v dané věci ke zřejmému omylu při obnově katastrálního operátu či nikoli.

K povaze omylu (ve smyslu zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, který byl zrušen a nahrazen katastrálním zákonem) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.1.2008, č.j. 1 As 40/2007-103, tak, že tento pojem je „...*třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu)*...“. Přestože se citované rozhodnutí týká již neúčinné právní úpravy, lze jej

použít i na nyní projednávanou věc, neboť se právní úprava opravy chyby v katastrálním operátu téměř nezměnila.

Dle žalobkyně byl omyl způsoben již při provádění zápisů do evidence katastru nemovitostí, kdy mělo ze strany orgánu geodézie či následně katastrálního úřadu dojít ke ztrátě rozhodnutí Okresního soudu v Třebíči ze dne 25.3.1964, č.d. 763/64, o povolení a zápisu věcného břemena do pozemkové knihy, či mělo ze strany těchto orgánů dojít k nečinnosti. Žalobkyně v žádosti o opravu chyby uvedla, že věcné břemeno vyplývá ze smlouvy o jeho zřízení ze dne 19.8.1959 a že bylo povoleno a zapsáno usnesením Okresního soudu v Třebíči ze dne 25.3.1964, č.d. 763/64, do pozemkové knihy ve vložce č. 1940 a 2030, s tím, že předmětná smlouva i usnesení soudu jsou uloženy u prvostupňového orgánu.

Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že prvostupňový orgán zjistil, že v pozemkové knize pro katastrální území Třebíč byl pod č.d. 763/1964 ze dne 25.3.1964 proveden zápis v části C pod položkou 53 knihovní vložky č. 1940 tehdy evidovaných vlastníků F. B. a M. B., a tomu odpovídající zápis v části A pod položkou 6 knihovní vložky č. 2030 vlastníků A. V. a M. V., který se týkal práva čerpat vodu ze studny, nacházející se na pozemku parc. č. 1519 ve prospěch A. a M. V. a jejich právních nástupců, a to podle smlouvy o zřízení věcného břemena ze dne 19.8.1959, uzavřené mezi J. a M. H. a A. a M. V. Usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 25.3.1964, č.d. 763/64, pak v listinách založeno nebylo.

K uvedeným zjištěním prvostupňový orgán v rozhodnutí o neprovedení opravy údajů v katastru nemovitostí uvedl, že zápis byl prováděn v době, kdy již J. a M. H. nebyli vlastníky předmětné nemovitosti. F a M. B. nabyli předmětnou nemovitost na základě kupní smlouvy (notářský zápis ze dne 16.7.1962, č.j. NZ 322/62), zapsané v knihovní vložce č. 1940 v části B pod položkou 7 č.d. 2304/1962. Podle této smlouvy prodávající ručí za „bez břemennost“ prodaných nemovitostí. Podle prvostupňového orgánu tedy bylo věcné břemeno zapsáno v pozemkové knize v roce 1964 až v době, kdy byl k povinné nemovitosti již zapsán jiný vlastník (manželé B.) než ten, kdo ještě v roce 1959 povinnou nemovitost vlastnil a břemeno zřizoval (manželé H.).

Prvostupňový orgán dále z evidence nemovitostí z listu vlastnictví č. 5826, založeného při komplexním zakládání evidence nemovitostí v roce 1985 podle zápisů v knihovní vložce č. 1940, zjistil, že v položce výkazu změn 1047/85 věcné břemeno nebylo zapsáno; nedošlo k tomu ani v případě listu vlastnictví č. 5216, založeného v roce 1984 - položka výkazu změn 417/84, v souvislosti s předložením žádosti o zápis přístavby verandy k domu stojícímu na pozemku parc. č. st. 1520 při současném přebrání i ostatních zápisů v knihovní vložce č. 2030. Věcné břemeno nebylo do katastru nemovitostí doplněno ani při digitalizaci souboru popisných informací, ani později.

Prvostupňový orgán při hodnocení výše uvedených zjištění vyšel z předpokladu, že zápisy do evidence nemovitostí byly řádně prošetřeny a že není oprávněn na základě podání žádosti o opravu chyby předmětné věcné břemeno do katastru nemovitostí vyznačit. Žádosti žalobkyně o provedení opravy a zápisu věcného

břemena proto nevyhověl. Uvedl, že není oprávněn rozhodnout, zda toto věcné břemeno platně vzniklo, jestli v čase neztratilo své opodstatnění, stejně jako není oprávněn rozhodnout, kdo je současným vlastníkem studny. K tomu žalovaný mimo jiné zdůraznil, že orgány geodézie zapsaly do evidence nemovitostí toho, kdo byl podle výsledku šetření oprávněným a povinným. Operát evidence nemovitostí byl nově zakládaným operátem, nikoli právním nástupcem pozemkové knihy. Podle žalovaného středisko geodézie sice zápisů v pozemkové knize využívalo, ale pouze podpůrně, neboť podstatným bylo právě šetření skutečného stavu v době provedení zápisů.

Zdejší soud na těchto závěrech prvostupňového orgánu, resp. žalovaného, žádnou nesprávnost neshledává. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 17.1.2008, č.j. 1 As 40/2007-103, evidence katastru nemovitostí byla založena zákonem č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí a jeho prováděcí vyhláškou č. 23/1964 Sb. Těmito předpisy bylo zavedeno komplexní zakládání evidence nemovitostí bez přímé návaznosti na dřívější pozemkové knihy. Evidence nemohla jednoduše převzít zápisy z pozemkových knih, když vlastnické vztahy v polovině sedmdesátých let jim v důsledku porušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Jak stanovila předmětná prováděcí vyhláška v § 4 odst. 2, pro zápis právních vztahů o nemovitostech mělo být podpůrně užito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a bývalém pozemkovém katastru; orgány geodézie tak zapsaly do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledků šetření byl oprávněným nebo povinným. Pakliže nebyl zápis uvedený v pozemkové knize převzat do evidence nemovitostí, nemuselo se jednat pouze o opomenutí pracovníka tehdejšího střediska geodézie, nýbrž i o výsledek šetření skutečného stavu věci, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění.

Jak dále Nejvyšší správní soud upozornil v rozsudku ze dne 13.3.2013, č.j. 7 As 187/2012-31, „*Právě diskontinuita mezi zápisy práv k nemovitostem je zcela zásadní pro posouzení, zda lze nepřevzetí údaje o předkupním právu do evidence nemovitostí považovat za zřejmý omyl. Pracovník geodézie nebyl po provedeném šetření povinen převzít bez dalšího údaje evidované v pozemkové knize do evidence nemovitostí. Zápisy v pozemkových knihách byly pouze podpůrné. Aby mohl být učiněn závěr, že nepřevzetí údaje bylo zřejmým omylem, nestačí prokázat, že k nepřevzetí údaje došlo skutečně v rozporu s právem. Nutné je zjištění, že se muselo jednat o zcela zjevný omyl pracovníka geodézie, nikoliv výsledek jeho uvážení, například proto, že jiná alternativa než převzetí údaje do evidence nemovitostí nepřicházela v úvahu...*“. Přestože se závěry citovaného rozsudku týkají předkupního práva, lze je dle zdejšího soudu s ohledem na totožné okolnosti případu (předmětné právo vyplývalo z intabulačního rozhodnutí knihovního soudu a z pozemkové knihy, kdy zápis v pozemkové knize nebyl převzat do evidence nemovitostí), aplikovat též na nyní posuzovanou věc.

Pokud žalobkyně dovozuje existenci věcného břemena ze smlouvy o zřízení věcného břemena ze dne 19.8.1959 a usnesení Okresního soudu v Třebíči ze dne 25.3.1964, zdejší soud s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu

č.j. 7 As 187/2012-31 v obecné rovině uvádí, že přestože by tyto listiny mohly prokazovat, že předmětné věcné břemeno existovalo či existuje, je tato skutečnost pro postup podle § 36 katastrálního zákona nerozhodná, jestliže nebylo ve správním řízení spolehlivě zjištěno, že nepřevzetí tohoto údaje bylo způsobeno zcela jednoznačným omylem pracovníka geodézie. Pouze na tyto situace je vyhrazen postup o opravě chyby v katastrálním operátu: „*Prokázání existence práva proto nepostačuje k tomu, aby snad bylo možné presumovat existenci zřejmého omylu při vedení katastru, není-li v něm toto právo nadále evidováno. Zákon nekoncepčuje řízení o opravě chyby v katastrálním operátu tak, že by měl katastrální úřad při zjištění určité nesprávnosti tuto nesprávnost opravit, neprokáže-li se že tato chyba není zjevným omylem. Nemůže být proto úspěšná námitka stěžovatele, že on existenci předmětného předkupního práva prokázal a katastrální úřad pak měl prokazovat, že k jeho nepřevzetí do evidence došlo jinak než zjevným omylem. Katastrální úřad není v řízení podle ust. § 8 katastrálního zákona oprávněn suplovat činnost dřívějšího orgánu geodézie, vyšetřit skutkový stav (tedy existenci či neexistenci práv k nemovitostem) a rozhodnout na základě právního stavu ke konci roku 1950, jaká práva a ve prospěch koho by měla být nyní evidována v katastru nemovitostí. Posuzuje pouze existenci či neexistenci zřejmého omylu při vedení katastru nemovitostí.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2013, č.j. 7 As 187/2012-31).

S odkazem na závěry citovaného rozsudku zdejší soud uvádí, že žalobkyní namítané skutečnosti nelze bez dalšího považovat za postačující pro prokázání zřejmého omylu při vedení a obnově katastru, když existuje možnost, že pracovník geodézie shledal, že předmětné věcné břemeno nemá být v evidenci nemovitostí evidováno. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, pakliže nelze vyloučit možnost, že pracovník geodézie nepřevzal údaj (o předkupním právu) do evidence nemovitostí záměrně, není možné vzít za prokázanou existenci zřejmého omylu. Ani ze skutečnosti, že nejsou k dispozici dokumenty, které by dokládaly takovou úvahu pracovníka geodézie, nelze dovozovat existenci zřejmého omylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 1 As 40/2007-103, a ze dne 13.3.2013, č.j. 7 As 187/2012-31). Nejvyšší správní soud k tomu dále uvedl, že „*Jakkoliv může stěžovatel tvrzení o možném důvodu nepřevzetí předkupního práva do evidence nemovitostí vnímat jako pouhou spekulaci, je nutné si uvědomit, že s odstupem několika desítek let lze s ohledem na diskontinuitu zápisů věcných práv k nemovitostem (v rámci pozemkových knih a následně evidence nemovitostí) velice obtížně prokazovat existenci zřejmého omylu při vedení katastru (tedy de facto absenci racionální vůle příslušného pracovníka). Úvaha pracovníka geodézie, již by mohl být veden při nepřevzetí údaje z pozemkové knihy do evidence nemovitostí, totiž především nemusela být nikde zachycena. Institut opravy chyb v katastrálním operátu za takové situace není vhodným nástrojem pro nápravu tvrzené nesprávnosti. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem městského soudu, že v takovém případě je na místě domáhat se tvrzeného práva cestou žaloby u soudu v občanském soudním řízení.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2013, č.j. 7 As 187/2012-31).

Zdejší soud s ohledem na uvedené uzavírá, že v postupu správních orgánů co do odepření zápisu věcného břemena nelze spatřovat jakékoli pochybení. Účelem řízení

o opravě chyb v katastrálním operátu není rozhodování, jímž by mohlo být zasahováno do soukromoprávních vztahů. Institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k opravě takových omylů a nesprávností evidenčního charakteru, které vzniknou při vedení katastru a které jsou zcela zřejmé, tj. takové, o kterých nemůže být jakýchkoli pochybností. Z výše uvedených rozporů mezi zápisem v pozemkové knize a v katastru nemovitostí nelze dovozovat existenci zřejmého omylu či zjevné chyby pracovníka geodézie, o níž by nevznikly jakékoli pochybnosti. Není tedy ani důvodná námitka, že prvostupňový orgán pochybil, když odmítl provést důkaz usnesením Okresního soudu v Třebíči ze dne 25.3.1964, č.d. 763/64, a ani soud nepotřeboval tímto dokumentem přiloženým k žalobě dokazovat, neboť na základě rozhodného skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem, kterým byly zápisy v pozemkových knihách a v evidenci nemovitostí, nebyla shledána chyba v katastrálním operátu.

V této souvislosti není důvodná ani námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný a prvostupňový orgán vycházeli a posuzovali existující zápisy v pozemkové knize a obsah katastrálního operátu (§ 5 katastrálního zákona) a jejich obsah hodnotili z hlediska existence prokazatelné chyby pracovníka geodézie. Dovolávala-li se žalobkyně toho, že se měl prvostupňový orgán pokusit o smírné odstranění rozporů ve smyslu § 5 správního řádu, tak to povaha projednávané věci neumožňuje, neboť žalobkyně svojí žádostí požadovala provedení opravy v katastrálním operátu. Katastrální úřad není oprávněn nalézat právo, jak přísluší soudům v občanskoprávním řízení, ani schvalovat uzavřený smír mezi účastníky řízení.

Žalobkyně přitom uvedeným závěrem není zbavena právní ochrany, neboť její případné věcné právo tímto postupem popřeno není. Jestliže mezi žalobkyní a ostatními vlastníky není sporu o existenci předmětného věcného břemena, zdejší soud odkazuje na závěr žalovaného, že o právních vztazích mohou dotčení vlastníci rozhodnout souhlasným projevem vůle o uznání právního vztahu k pozemkům a následně podat návrh na vklad do katastru nemovitostí. Jak uvedla sama žalobkyně, účastníci řízení se souhlasně vyjádřili k existenci studny i práva čerpat vodu. Soud ze správního spisu ověřil, že dne 25.3.2015 byla učiněna poznámka na obalu spisu prvostupňového orgánu, kterou podepsala žalobkyně a ostatní účastníci řízení a která zní: „*Účastníci se shodli, že neuspořádaný právní vztah ke studni, respektive věcnému břemeni budou řešit souhlasným prohlášením, které bude následně předloženo ke vkladu do katastru nemovitostí po uzavření dědického řízení.*“.

Co se týká námitky, že o ústním jednání ze dne 25.3.2015 nebyl vyhotoven protokol ve smyslu § 18 správního řádu, přestože to žalobkyně požadovala, zdejší soud uvádí, že tímto postupem žalobkyně na svých právech zkrácena nebyla. Předně je třeba uvést, že prvostupňový orgán ústní jednání v dané věci nenařídil. Upozornil však v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu na možnost účastníků seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit své stanovisko (písemnost ze dne 16.3.2015, č.j. OR-67/2015-710-14). Tohoto práva využili všichni účastníci řízení, jak vyplývá z předmětné poznámky na obalu spisu prvostupňového orgánu. V případě seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je postačující vyhotovení záznamu. Přestože lze konstatovat, že se v případě předmětné poznámky nejedná o standardní formu (záznam

nebyl vyhotoven na samostatné listině), nejde o podstatné procesní pochybení, které by mělo za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Prostor pro zásah soudu z důvodu procesního pochybení správního orgánu je dán jen tehdy, pokud pochybení mohlo mít vliv na subjektivní hmotná práva. V daném případě se zvolený postup ve hmotných subjektivních právech žalobkyně nijak neprojevil.

Pokud se žalobkyně dovolávala zahájení řízení o obnově či revizi katastrálního operátu z moci úřední, tak k obnově katastrálního operátu novým mapováním se přistoupí, pokud geometrické a polohové určení nemovitostí v důsledku značného počtu změn, nedostatečné přesnosti nebo použitého měřítka katastrální mapy již nevyhovuje současným požadavkům na vedení katastru, popřípadě dojde-li ke ztrátě, zničení nebo takovému poškození katastrálního operátu, že není možné nebo účelné ho rekonstruovat z dokumentovaných podkladů platného stavu (§ 41 katastrálního zákona). Pokud jde o žalobkynin zmiňovanou revizi, katastrální úřad reviduje soulad údajů katastru se skutečným stavem v terénu. Revizi údajů katastru vyhláší příslušný katastrální úřad podle potřeby zajištění souladu údajů katastru s jejich skutečným stavem v terénu a provádí ji za součinnosti obcí, popřípadě též orgánů veřejné moci, a za účasti vlastníků a jiných oprávněných. Zjistí-li nesoulad v údajích katastru, projedná způsob jeho odstranění (§ 35 katastrálního zákona). Zdejší soud dospěl k závěru, že v daném případě je předmětem posouzení správnost neprovedení opravy chyby v katastrálním operátu na základě žádosti žalobkyně, a nikoli toho, zda měl katastrální úřad zahájit obnovu či revizi katastrálního operátu, jež je řízením zahajovaným nikoli k návrhu, nýbrž z úřední povinnosti, pakliže na základě odborného posouzení dojde příslušný úřad k závěru, že nastala situace předvídaná § 35 či § 41 katastrálního zákona. Žalobkyně přitom může podat podnět k zahájení takového řízení, ovšem skutečnost, že obnova či revize katastrálního operátu na základě žádosti žalobkyně neproběhla (či neprobíhá), nijak nesouvisí s nosnými skutkovými a právními důvody nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a prvostupňového orgánu a pro posouzení důvodnosti žaloby je irelevantní.

Soud s ohledem na uvedené skutečnosti neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu